

מסורת הש"ס

(א) מוספתא דכלים ז"ק פ"א
ה"ט, (ב) [חולין מט.],
(ג) [פסחים ה. וס"ג ד] לעיל
נב: (ד) ז"ל ממזין, (ו) לעיל
קב: (ז) [ע"ז לב:],
(ח) בס"א, (ט) [פסחים
עו.], (י) [אמור פ"שה ג.],
(כ) [יקרא כא. ג.] [במדבר
כח. מ] בס"א: [המחוס
ומצינו את המזמנים]

תורה אור השלם

1. וַיָּבֹאוּ הַכֹּהֲנִים
לַפְנֵימָה בֵּית י' לַשֹּׁהַר
וַיִּזְצִיאוּ אֶת כָּל הַשְּׂמָמָה
אֲשֶׁר מִצָּאָו בְּהֵיכַל י'
וַיִּחְצֹר בֵּית י' וַיִּקְבְּלוּ
הַלֵּוִיִּם לַהֲזִיצֵא לַנֶּחֱל
קִרְוֹן חֲרוּצָה;

2. אַךְ אֶל הַפָּרֶכֶת לֹא
יָבֹא וְאֶל הַמִּזְבֵּחַ לֹא יֵשֶׁב
כִּי מוֹם בּוֹ וְלֹא יִחָלֵל אֶת
מִקְדָּשׁ י' וְיִקְנִי י'
מִקְדָּשׁ: וְכִי אָנִי כֵּן

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ויבאו
ההגות לפניהם: (ב) ד"ה
הלא אשתי וכו' מקדשי
הקדשים וגו' לא יגש כי
מזבם וכו' רמב"ם ליה
אקרא: (ג) ד"ה המשותפות
וכו' מדמן הסוד ואחר כך
מ"ה מפני הטענה ממני
טענה המדה: (ד) ד"ה
קצרים וכו' צדמה גזר
שמה: (ה) תוס' ד"ה א"ר
ויחזק וכו' כמנהל ומפליג
כמכניס למציא דלון
מלות:

רַב גִּיסִים גֵּאון

טמא נכנס דהא אישר
בעבודת הציבור. כפ' א'
תמכסת יומא גרסי' אימנר
טומאת הומא דר' נחמן
אמר היתר היא בציבור.
אוקינן כל טומאת המת
בציבור דחומנא שרייה.
ותניא ונשא אהוק את עון
הקדשים וכן אייה עון הוא
נשוא אם עון פיגול וכו'.
הא אינו נשוא אלא עון
טומאה שהותרה מכללה
בציבור. והומכסת פסחים
כפרי אלו בדרים כפסח
דוחין את השבת גרסי',
ופסח מנא פנה לו לולל,
יכול לא ירו עושין את
השני אלא טמאין דהו.
הא הכי קאמי' אינו נדבר.

לפסח שיני אלא עושין בטו
נטמא קהל או רובו או שהיו
מן התורה, דכתיב כל איש

משלך נתנו לך. ר' שמעון א
אלפים אמה (3) אותם שמדרו
דלא קשיר

100% KZ

אמר רבי יוחנן. לענין עיולי כולי עלמא המכנים שרץ חייב ולענין להוציא הנמצא בעורה בשבת דבאי קרא פליגי: ויבאו הכהנים ^(ה) פנימי בים ה' דהיכל ויוציאו העומאה. ע"ז ותקרבותיה שהן מטמאין דבאלה: ^(ו) לאחר בים ה'. עורה: ויקבלו הלויים להוציא משם

לנחל קדרון. אבל כהנים אחרים לא מיטמאין א"ע שהיו זריכים לאנשים הרבה אלו מוסיפין מן ההיכל לעזרה ואילו משם ולחזק ליום הוא דמיטמאין ולא כהנים. בן ננס סבר מדאשמי טומאת עזרה מכהנים ללויים שמע מיהה היבא דאיתא בעזרה לא מפקין ליה בעזרה אלא המדברין אהתיא ובשבת נמי לא דחינן שבות: טומאה בעזרה ליטא. כלומר היבא דאיתא התם לא חמירא כולי האי: דלא אפשר. בהיכל לא עיילי ליום דאפי' כהנים אסירי למיעל אלא לעבודה כדכתבי' (ויקרא טז) ואל יבא בכל עת אל הקדש זה היכל מצינ' לפרכות עת לפני ולפנים: יו' לא מטמאין להגנים. שהרי אפשר בלויים אבל לשאוי' עד אורחא לא: מסייע כהני.

לדאמר לקמן כהנים טמאין עדיפין
מטהורי ישראלים: אך אל הפרוסם
וגו'. בצעלי מומין כתיב: רקועין.
טסין של זהב שמחפין בהן בית קדשי
הקדשים מתכוון: אך חלק. כלומר
האין ורקין מיעטין כל אחת וגמין
רבוין. חלק מיעט ללנהא שרי
לעויל: טמא ובעל מוס. אי אפשר
אלא באחד מהן איזה מהן מכניסין:
(א) דהא אישטרי עצבות צבור. דכתיב
(במדבר כה) בצמודו ואפילו בטומאה
אכל בעל מוס לא הותר דמניא בצורת
כהנים' מוס צו את לחם אלהיו לא יגש
להקריב' אין לי אלא תמידין שהן
קרוין לחם טעין שואמר' את קרבני
לחמי לשאי שאר קרבנות צבור מניין

ת"ל שוב לחם קרא אחרונה כתיב בזה
דבא אישסרי באכילה קדשים. מהאי קרא
מורדין מדת: מפני טועי המדס. שמה
בזמן אלפיס ט"ו אמות דפרשיס בזמי
התחוס הסימן ומ"ד צ"ל בזה התחוס
טעמא לחילתיה דלני כתיב מימא אכיל אמי
כנור שנפסקה ופליג רבי שמעון וא
אלא שבות ובתרי מיפלגא מילתא ד
אע"פ שהקלתי במחשך חוץ לתחום
דאסא

מר התם קאי בהא דתנן מי שהחשיך חוץ לתחום אפ' התחום יתר מזה, וכאילו מכלל תחומך הן ולפיכך הו' היא ולא אחיא לידי חיוב חטאת. אלא משום שירות

(ט) נראה

המכנים שרץ חייב ולענין
רא' פליגי: ויצאו הדברים
ה. ע"ז ותקרובותיה שהן
ויקבלו הלויים להוליא משם

אמר רבי יוחנן ושני
¹ ויבאו הכהנים לפני
 את כל הטומאה אשר
 בית ה' ויקבלו הלוי
 חוצה מר סבר מה
 טומאה בעזרה ליכא
 אפשר בלויים מפקי
 בלויים תו לא מטמאי
 נכנסין בהיכל לבנות
 הטומאה ומצוה בכה
 נכנסין לויים אין שם
 ואידי ואידי טהורין
 הונא ² רב כהנא מסר
 מתוך שנאמר ³ אך אי
 לא יהו כהנים בעלי
 ולמזבח לעשות ריקון
 אך חלק ⁴ מצוה בת

וַנִּכְנָסִין בְּעֵלֶי מוֹמִין
כִּתְּהִינִם אֵין יִשְׂרָאֵלִים
בְּרַ אֲשִׁי אֹמֵר רַב טַמָּא
מוֹם נִכְנַם דִּהּא אִישָׁה
הִיבָא קְאִי הִתָּם קְאִי ד'
ר' שְׁמַעוֹן אֹמֵר אִפִּי' ד'
הַמְדוּת מִפְּנֵי הַטּוּעִים
שְׁלֹא הִתִּירוּ לָךְ אֵלָא
¹ קוֹשְׁרָה וְאֹמֵר לִיָּהּ ד'
לִיָּהּ רַבֵּנָן קִשְׁיִי

הדרן עלך ה
לחם אלהיו מקדשי הקדש
לחם אלהיו מקדשי הקדש
ועו זה הלכך מקצרין אותם
הוי"ו והו"ו (לעיל דף כג.) ל"א מ
ס י"א לא עבד איסורא: יי
ור שבת אלא משלו נתתי לו
י צבריתא עונבה ואמר
בי שמעון רישא במחשך
מחמיר אני בנימת כנור
די חיוב חטא. במדנה (ו)
ין עלך המוצא תפילין

אמה אחת לא יכנס. רבי שמעון אומר לך. שלא התירו לך אלא משום שבוטחו בך רבנו. דכל מקום דהיתירו לא

הדרן עלך המוציא ס

הם מקרא אחד דרשו
ה' בית ה' לטהר ויוציאו
מצאו בהיכל ה' לחצר
להוציא לנחל קדרון
אשתי בעזרה בלויים
מר סבר עד היכא דלא
הנהים השתא דאפשר
הנים⁶ תנו רבנן * הכל
לתקן ולהוציא את
ים אם אין שם כהנים
לויים נכנסין ישראלים
ין טמאין לא אמר רב
ע כהני דתני רב כהנא
הפרוכת לא יבא יכול
ויומן נכנסין בין האולם
גי פחים תלמוד לומר
זממים אין שם תמזמים

וזה במהורין אין שם פ
א איבעיא להו ממא וב
נכנס דהא אישתרי בעמ
רי באכילת קדשים: רב
תנן ^ה מי שהחשיך חוץ ל
מש עשרה אמה יכנס ל
קאמר תנא קמא לא י
משום שבות: היכא ק
ני שמעון עונבה עניבה
יה דאטי לדי חייב חמ

מוצא תפילין וסליק

ס' וסמין ליה חקרא קמא דגמ' מן הקדשים יאכל: **המשוחזר.** נמלא שדעין התחום לא הגי' צי הטועין שזוכין ויוצאין וח' ע. דמשכן נמנו לך שסבר הוא הכא וקט' לה משום פלוגתא ופליג' וכן טעמא למילתא ופליג' וכן לתחום וסיפא צנימת כנו' דהתם משלך נמנו לך אכז' גורה שמה אקשור קשר של וסליקא לה מוסבת עירור

בלויים. אם אין שם לויים נבנשין ישראל לא יבא ואל המזבח כו'. יוכלו [לא] חלק. מצוה בתמימים. אין שם תמימים אבל ישראלין לא. איבעיא להו מה עירור

עבודת ציבור. ר' אליעזר אמר בעל מ
אפי' חמש עשרה אמה יכנס, שאין המל
גם דבריו הללו במשנה זו משיב [על]
היחירו שם אלא מקום שהוא מותר וזה

מ'זאליאן אױסו מן הדיכל וכו' ור"ש בן ננס סבב

מקרא אחד דרשו. פירש בקונטרס
מא מכנים שרץ חייב ולענין הולאת
יה אין חילוק דאי מכנים שרץ חייב
ישלחו מן המחנה דכל היכא דקרינן

לא יטמאו את משכני קריין וישלחו
וה"כ מאי טעמא דמאן דאמר מעשרה
לא ונראה דמילתא דאפי נפשה היא
ולא קאי לדחויי הא דקאמר לעיל
כתנאי^(א) ופלגי בין במכנים בין במוציא
דחין חילוק דפירשונו אללא דא
לאסמורי קרא למאן דאמר חייב
ולמאן דאמר פטור:

אמר ר' שמעון יבנה. והי קאמר
 ליה רבי שמעון לתנא קמא
 אע"פ שמיקל אני במחשך חוץ לתחום
 מחמיר אני בנימת הכנור דהתם לאו
 קולא הוא אלא משלך נתנו לך וגם כאן
 לא נתנו לך אלא משלך דהיינו עניבה
 דהוה דבר המותר והא דנטר עד הכא
 משום דבעי לאסוקי מיני דבמקדש
 אכל וצדק:

הדרן עלך המוצא תפילין
וסליקא לה מסכת עירובין

ורזין נכנסין סממין אידי ואידי
ל מום איזו מהן נכנס רב חייא
ת ציבור ר' אלעזר אומר: בעל
שמעון אומר וכו': רבי שמעון
חוס אפילו אמה אחת לא יכנס
שאין המשווחות⁹ ממעטין את
ם ואמר ליה רבי שמעון יכנס:
התם קאי דקאמר תנא קמא
לא אתי לידי חיוב חטאת שרו
ת לא שרו ליה רבנן:

לה מסכת עירובין

מע הכי לא יגש להקריב לחם אלהיו:
מודדין התחומין ומציצין סימן כשהן
ומי שהחשיך לו חוץ לתחום כבר נכנס
וין ונכנסין לפיכך מקצרין המודדין את
יון תחומו והכא אתא ר' שמעון למיתב
ת כנור כדמפרש ואולי: קושר. בנימ
גא דלעיל ואמר לא הותרו במקדש
והכי קאמר רבי שמעון לתנא קמא
באן לא התירו אלא שבות: קשיא
יימא:

אמר רב הונא רב כהנא דכהנא הוא ומביעי כהני. דר
כהנים בעלי מומין נכנסין לבין האולם ולמזבח לעש
סין בעלי מומין. מצוה בטחורין. אין שם טחורין נכנסין
לא מום איהו מהו נכנס. רב חייא בר אשי אמר רב

כנס דהא אישתי באכילת קדשים. מתני' ר' שמעון ור' חמאי
בית המדרש ארבעה עשר יום. אמר ר' חמאי כולן תלמידי חכמים
היו. אמר ר' שמעון כלם פסולי הדין היו. אמר ר' חמאי לא
פסולי הדין היו. אמר ר' שמעון לא. אמר ר' חמאי לא. אמר ר'
שמעון לא. אמר ר' חמאי לא. אמר ר' שמעון לא. אמר ר' חמאי לא.
אמר ר' שמעון לא. אמר ר' חמאי לא. אמר ר' שמעון לא. אמר ר'
חמאי לא. אמר ר' שמעון לא. אמר ר' חמאי לא. אמר ר' שמעון לא.

ל מקום שחיבצו וכו' וי"ע. ב) אולי ז"ל מפני אותם שמדדו

עין משפט
גד מצוה

ח א ב ג מ"ז פ"ז מהל'
צית הצחירה הלכה
כג:

מוסף רש"י

[illegible]

הדרן עלך מסכת
ערוכין

רבינו חננאל
 י"ר יוחנן ושניהם מקרא
 חד דרשו ויבאו הכהנים

[illegible]

כל שהיתירו לך חכמים
שלא הכניסוהו במקום
את גזרו בה רבנן, עניבה
א לא

והוא פיר' על מפני הטועין.